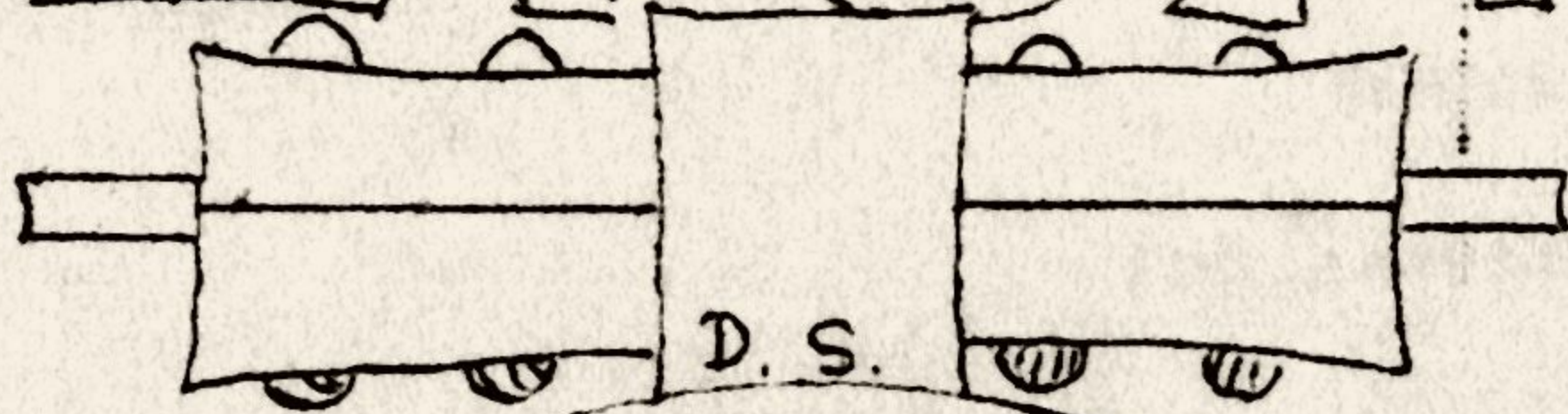

1955

MINNESOTSKI

ZVON

4. LETO

ŠTEV. 6

MINNESOTSKI ZVON

Leto 4

JUNIJ - ROŽNIK

Štev. 6

MESEČNIK ZA SLOVENSKO MLADINO

Za uredništvo:

Franci Medved

Za upravo:

Anica Krulc

Albin Medved

Zastopnik v Clevelandu:

Marijan Kosem

794 E. 154 St.

Cleveland 10, Ohio

Vsebina:

Duhovna misel (Rev. Jože Vovk)	81
O materinem jeziku:	
Slovnica(gšč. Lojzka Verbic)	82
Ivan Tavčar	84
Večer v kmečki hiši (Ivan Tavčar)	84
Glas mladine:	
Naš maj (Bernarda Medved)	88
Šolski piknik (Jožica Krulc)	89
Odgovori na uganke v zadnji številki	89
Nova uganka (P. Bernard Ambrožič CFM)	90
Če znaš narobe slišati (P.B.A.).....	91
Misijoni:	
Pavlina Jaricot (Puža Kapus)	92
Prigode nagajivega Bobija	95

Naslov:

MINNESOTSKI ZVON
Box 563
Biwabik, Minn.

Naročnina:

Celoletna \$1.50
Polletna \$1.00

REV. JOŽE VOVK

Dragi moji mladi prijatelji!

Ta in ona misel mi prihaja na mar sedajle, ko bi rad napisal nekaj vrstic kot duhovno misel za "Minnesotski Zvon" v juniju 1954. Binkošti, praznik Svetega Duha je za nami; sveto Rešnje Telo se tukaj v Ameriki obhaja na nedeljo v osmini tega praznika, pa povečini so procesije le v cerkvah. (Vendar kanonik Oman naznanja v newburških novicah, da bodo tam imeli procesijo tako kot v starem kraju nekoč: zdi se mi, da je taka procesija milost božja, ki pomaga ohranjati in poživljati vero v vse velike skrivnosti naše vere!)

Pa bom nazadnje tole dvoje poudaril: mesec junij je posvečen presvetemu Srcu Jezusovemu, obenem pa našim slovenskim žrtvam, ki so padli v boju proti komunizmu. Ali ne vidite, da gre to skupaj?! Božje Srce Jezusovo kličemo v litanijah: Srce Jezusovo, z zasramovanjem nasičeno, zavoljo naših hudobij potrto, do smrti pokorno, usmili se na! Le malo pomislimi, kako velike duševne muke je Jezus prestal od trpljenja na Oljski gori dotedaj, ko je na križu izdihnil in je Njegovo Srce nehalo biti. Vse to je pretrpel iz ljubezni do nebeškega Očeta in do nas. "Večje ljubezni nima nihče kakor je ta, če kdo da življenje za svoje prijatelje."

Pred 9 leti je na tisoče naših mladih ljudi prestalo smrtne muke: ves mesec in še dalj so trpeli nepopisno na duši in telesu. Sam Bog jih je podpiral, da so vse junaško prenesli. Saj so bili seveda ljudje; povečini so se prej kot junaki borili zoper brezbožni komunizem, pa Bog je hotel imeti mučence. Ko so videli, da je to volja božja so se vanjo udali in opravili boli junaško dejanje

ko z vsem prejšnjim vojskovanjem. V njih imamo mučence, ki se jim moramo priporočati, da za nas pri Bogu posredujejo. Le molite, dragi moji prijatelji, v tem mesecu na čast božjemu Srcu, naj nam da, da bomo vredni naših mačencev. Naj prosijo za nas v nebesih oni, katerih spomin obhajamo na zemlji, da bi mi in naši rojaki doma ohranili vero; naj bi Bog zaradi njihovih zaslug skrajšal dneve preskušenj in če je tako volja Očetova, naj bi jih kdaj v svobodi častili kot naše velike zavetnike svetnike. Srce Jezusovo, naš mir in naša sprava, naše življenje in vstajenje, usmili se nas!

Danes pa spet slovnica! Namenila sem se, da vam povem nekaj o predlogu s, z, k, h.

Večkrat sem že ugotovila napako, ki jo delamo z napačno uporabo teh predlogov.

Zapomnili si bomo tole:

Predlog "s" pišemo in izgovarjamo pred besedami, ki se začnejo z nezvenečimi soglasniki, n.pr.: s pastirjem, s tnavo, s konjem, s šivanko, s hišo, s cesto, s čevlji.

Predlog "z" pišemo in izgovarjamo pred samoglasniki in pred vsemi zvenečimi soglasniki, n.pr.: z botrom, z delom, z gospodom, z vozom, z zelenjem, z ženo, z jagodami, z rokami, z lovom, z molitvijo, z nogo.... z Ano, z Emo, z Ivanom, z oračem, z Uršiko....

Predlog "k" pišemo pred samoglasniki in pred vsemi soglasniki razen pred k in g, n.pr.: k Antonu, k edinosti, k igri, k omari, k učenki, k fantu, k hiši, k jablani, k levu, k mesarju, k našim, k ribi, k šoli, k soncu, k vodi, k bratu, k cerkvi....

Predlog "h" pišemo pred soglasnikom k in g, n.pr.: k kovaču, h grobu.

Prihodnjič pa še nekaj o izgovorjavi k in h.

kraljeval Sv. Florjan ter z golido branil požarom. Tik hleva na dvorišču je ležal velik kup gnoja, a vzlic temu sta se povsod kazala snaga in red. Na steni je viselo raznovrstno orodje, da je bilo takoj pri roki. Tnalo je bilo pometeno in glavna pot proti hiši celo s peskom posuta. Ob vhodu pri veži je tekla voda iz umetnega vodnjaka.

Pri tej hiši si se takoj čutil domačega, ker ni bilo ničesar, kar bi bilo ustvarjalo kaj nesoglasja. Vse se je strinjalo in ujemalo.

Bila je že noč, ko sem stopil v vežo. Ta dolga veža se je končevala v mogočno kuhinjo, visoko obokano. Kadar je bil obok poln mesa, ki se je ondi sušilo, je človeku posebno dobro del pogled na njegovo blagoslovljeno višino. Kuhinja in veža sta bili zaviti v saje in pri južnem vremenu je kapalo od njih in se svetlo nabiralo na tlaku. V veži je bila tema, samo od ognjišča se je svetilo. Tam se je togotila ženska, da burkle niso popravljene, da loncev ni moči pristavljati in da so moški vsako leto bolj zanič.

Glas mi ni bil neznan in vedel sem tudi, komu velja ta jeza in srd. Bila je dekla Liza, a njena beseda je merila na hlapca Danijela, ki je služil z njo že dolgo vrsto let pri Boštjanu.

Vstopivši v hišo, sem opazil Boštjana za mizo. Kar čutil sem, kako se je v njem vnelo od veselja, da ga je obiskal sorodnik. Vzlic temu pa niti izza mize ni vstal. In da bi si bila v roko segla, o tej gosposki šegi tista leta v Jelenovem brdu še govorice ni bilo. S svetlim očesom me je pogledal in dejal:

"No!"

"Da ste le zdravi!" sem odgovoril.

Nato je Boštjan zaklical svoji ženi, naj prinese štober in luč. Tedaj v našem podgorju še ni vladal smrdljivec, pač pa je v leščerbah gorelo laneno olje. Leščerbe so stale na štebrih, majhnih lesenih stebričkih, od koder je izhajalo prejkone tudi ime. Mlajši zarod nima več pojma o tej nedaj tako potrebnih premičnini. Kultura je vzela štobre!

Barba je nekaj odlašala. Ko je prinesla svečavo, sem opazil, da je moral že vedeti o mojem prihodu. V kratkem času si je preoblekla srajčnik - tudi to za naše ženstvo takrat tako značilno oblačilo je zagazilo v pozabo - ki se mu je videlo, da prihaja iz perila. Še nov predpasnik si je bila pripasala. Menili smo se o letini, o živini in o velikih davkih. Ko sem povedal, da mislim nekaj tednov ostati, se je obema razžarilo lice. Prepričan sem bil, da sta se v resnici veselila. Pri tem pa se ni predla nikaka pretirana govorica, kaj naj mi dajo jesti, kako naj z menoj počenjajo in

o drugih takih sitnostih. Umeli smo na obeh straneh, da bom živel, kakor živi človek, če pride med svoje.

Stemnilo se je. V hišo s pričeli cepati posli in na mah je bila miza zasedena. Gospodinja je hitela po večerjo. Najprej je postavila pred nas veliko skledo celega krompirja, iz katerega se je močno kadilo. Mati Barba je natrosila za družino velik kup soli na mizo, za naju z gospodarjem pa manjšega. Sad zemlje smo jemali iz sklede, ga solili in jedli. Ko sta bila v posodi zadnja dva kosa, ju je pograbil hlapec Danijel, rekoč: "Ostati ne sme nič!"

Nato je prišel na vrsto sok, vanj je vrgla gospodinja veliko kepo rumenega masla. Vsak je dobil leseno žlico, skupno smo zajemali, pridno in z vnemo. Tu in tam je zavpila Liza nad Danijelom: "Ne lovi samo štrukljev!" Pa hlapče se ni dosti brigalo za karanje. Ko je bilo le še malo v skledi, jo je potegnil k sebi, režeč se: "Da ne bo mati mislila, da slabo kuha."

Pri večerji je imel prvo besedo stari Jakopin. Tisti dan je delal pri Presečnikovih. Je li imel ta starec kako krstno ali kako drugo ime, ne vem. Kar sem ga poznal, so ga klicali za Jakopina. Bil je Radeckega vojščak, ponosen na svoje trpljenje v vojski, ponosen tudi na svojo nemščino, kakor si jo je bil prilomil v vojaški službi. Ko se je postavil sok na mizo, je pričel: "Kaj veste vi, ki niste na svetu nič izkusili in ki tudi nič ne veste!"

"Povej nam kaj!" je prosila Liza, ki se očitno še ni bila sprijaznila z Danijelom.

"Veliko ti lahko povem," se je odrezal Jakopin. "Najlepše pa, kar je bilo, je bilo v Brešiji. Tam so nas puntarji nekaj komadirali in grof Radeci - Jakopin maršalovega imena ni mogel drugače izgovoriti - je dejal: "Fantje, pojdimo iz mesta!" Tisti dan me je imel profos v rokah, ker sem bil izkazal svojemu korporolu nekaj nepokorščine. Po ulicah smo se gnetli in ti vragi so streljali s streh na nas. Da, tako je bilo."

"Pa ste vendar nazaj streljali?" se je vmešal Danijel.

"Molči, ki nič ne veš! Bori za dimnikom je tičal Lahonček in palil, da se je vse kadilo. Za božjo voljo sem prosil profosa, naj mi da puško v roke. Da mi jo! Tresk! Še danes ga vidim, kako je omahnil. Lepo je bilo. In potlej smo šli v Mantovo."

"Kaj je Mantova?" vpraša Liza.

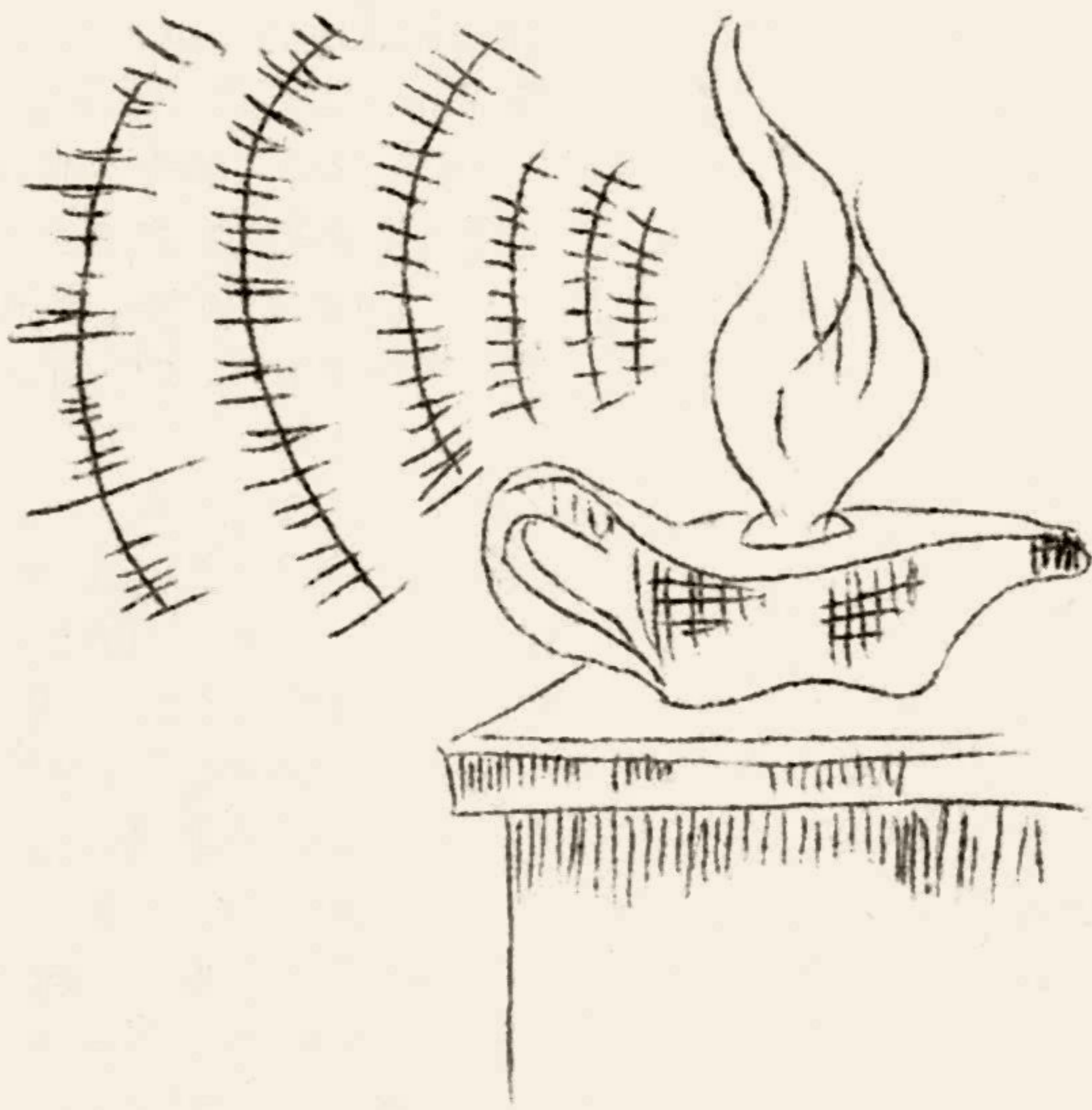
Takrat se je Jakopin zrepenčil kakor petelin na gnoju: "Mantova je mesto. Ajne greze festunk, ajne greze bozer."

Ta "greze bozer" se mi je tako zagrizel v uho, da nisem mogel zdržati smeha.

"Le smej se!" se je zatogotil Jakopin, "dobro je pa le, če človek govori nemško."

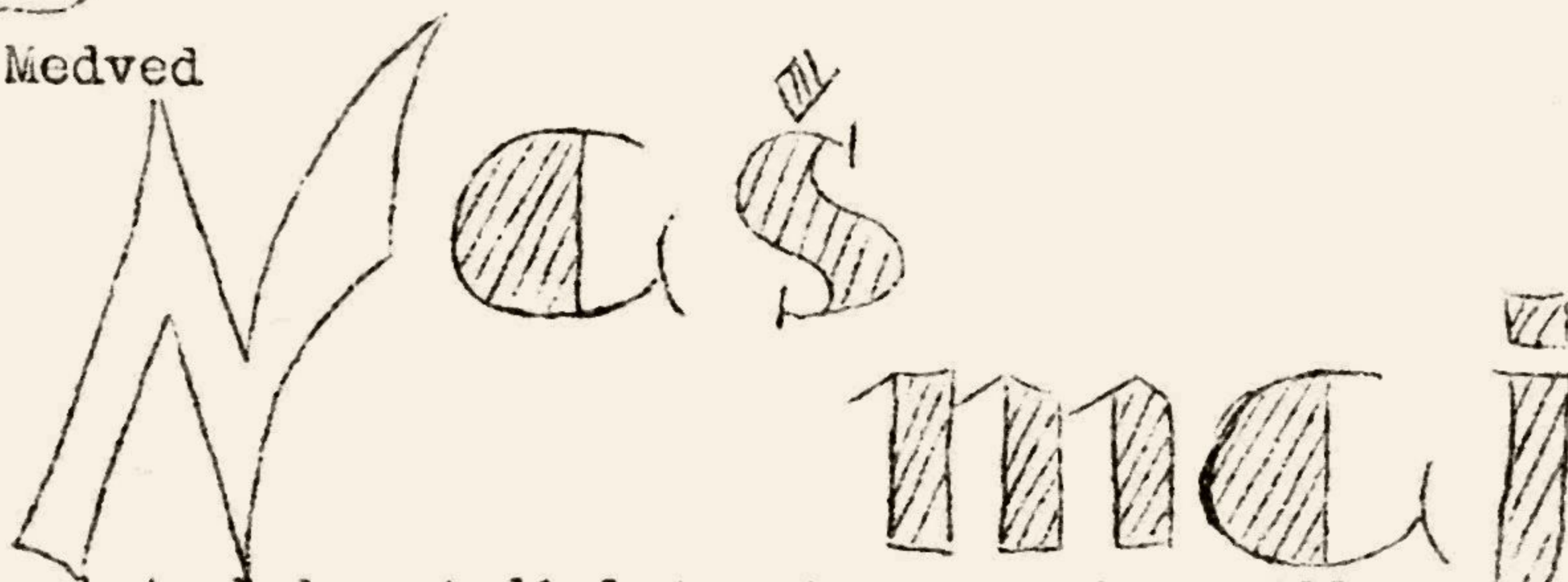
Ker je biko mleko zajteo je družina vstala in odšla. Tudi mene so kmalu spravili spat, in sicer v gornjo hišo. Prižgali so lojeno svečo, da nam je svetila po temnih stopnicah. Vzeli smo tudi "hlapca" s seboj, da sem mogel ugasniti luč. V gornji hiši je vse dišalo po žitu. Ondi so stale pregrade, ki niso bile pre presečnikovih nikdar prazne. Soba je bila "malans". Na vsaki steni sem videl zlato monštranco z belo hostijo, a obdajalo jo je grozdje v isti velikosti, kakor so ga prinesli nekdej iz dežele Kanaana. Tu je stala tudi postelja, široka, da bi se bila na njej brez težave urila cela stotnija. Sivo, rdeče in belo je bila prevlečena v umetnih štirikotih. Na sprednji končnici, ravno nad zglavjem, pa je zrlo resno in skrbno veliko božje oko, da si utegnil brez strahu zaspati v njegovem mogočnem varstvu.

Legel sem na plevnico, ki je bila za moje kosti precej trda. S hlapcem pa sem utrl luč, da je neprijetno zadišalo. Ali vendar, kako prijetno je bilo tu ležati. Že tak zrak - - spal sem pri odprtem oknu - mi je napolnil pljuča kakor voljno in rahlo laško olje. Zatisnil sem oči. Okrog mene so se zasukale zlate monštrance z belo hostijo in orjaškimi grozdi.

Bernarda Medved

Vsako leto kakor tudi letos imamo na Pinevillu majhiški olatječek. Že par tednov preje se pogovarjamo kako ga bomo postavili in okrasili. Letos pa smo bili tako zaposleni, da bi kmalu pozabili nanj. Šele na predvečer Marijinega meseca smo začeli spravljati skupaj. Ata je delal olčar, mama je polikala prtove in nekaj rjuh za ozadje, brat pa je napeljal elektirko za lučke okoli Marijine slike.

Sliko smo prinesli iz taborišča Špittala v Avstriji. Tam smo jo dobili od nekega prijatelja, ki je delal na Dunaju. Dobil jo je v neki bombardirani kleti, ki je bila porušena med drugo svetovno vojno. Naslikal jo je najbolj znani nemški slikar in umetnik Moore. Dali smo jo popraviti g. Jerinu, ki jo je zelo lepo renoviral. Napraviti smo dali tudi lepo izrezani okvir in tako je bila zopet v njenem slovesnem stanju.

Za šmarnice smo vsak večer povabili sosede, ko so zvesto in zelo radi prihajali. Pred molitvijo smo zapeli Mariji v čast nekaj znanih pesmic. Najraje pa smo peli "Lepa si lepa Roža Marija". Potem je nekdo molil rožni venec in nekaj molitvic. Po rožnem vencu pa so se brale šmarnice "Premišljevanje o Srcu Marijinem", ki jih je spisal p. Ladislav Hrovat OFM. Stare so že 52 let. Vsak večer smo slišali kakšen zgled, ki je bil zelo zanimiv. Po šmarnicah smo molili Lavretanske litanije Mater Božje. Potem smo spet peli, večkrat tudi nekaj narodnih. Predno so šli domov pa je vedno bilo časa za razgovor o dnevnih novicah. Včasih se je vleklo kar do 10ih. Otroci so večkrat pospali in so morali starejši z njimi domov.

Jožica Krulc

ŠOLSKI PIKNIK

Komaj sem čakala, da bi šli na šolski piknik. Prišel je dan in smo se s šolskim avtobusom odpeljali v park. Tam smo se posedli okoli miz in pojedli našo malico. Potem smo se spravili k igri. Fantje so se igrali "baseball", deklice smo pa bile povsod. Kmalu smo se še me pridružile fantom in z njimi igrale "baseball". Toda ni nam šlo predobro. Zato smo pustile "baseball" in šle k svojim prejšnjim igram, fantje so pa trdovratno nadaljevali svojo igro. Ko smo bile utrujene od igranja smo se posedle po travi in se pogovarjale z gospodično učiteljico. Kmalu je prišel čas za odhod. Zbrali smo se na avtobus in se odpeljali nazaj v šolo. Tako je končal naš piknik.

REŠITEV UGANKE V ZADNJI ŠTEVLKI

Prvi je poslal pravilno rešitev Franci Kosem iz Clevelanda, ki je dobil obljubljeno nagrado. Pravilno so tudi rešili: John Okorn, Brooklyn, N.Y.; Marija Pečelin, Hammond, Ind; Andrej Fishinger, Chicago, Ill.

Prečastiti g. pater!

Včeraj sem dobil "Minnesotski Zvon" in moram kar pohiteti z rešitvijo uganke. Sicer pa vem, da me je že kdo prehitel.

MUC SI BO VSUL NA IME VODE.

Krščansko voščilo se glasi: DOMINUS VOBISCUM ali Gospod z vami. Če bi bil mucek ministrant, bi pa odgovoril: ET CUM SPIRITU TUO ali in s Tvojim duhom.

Vas lepo pozdravlja

Franci Kosem

Spoštovani g. pater!

Posrečilo se mi je uganiti Vašo uganko: "Muc si bo vsul na ime vode". Odgovor se glasi takole: DOMINUS VOBISCUM, ministrant pa odgovori: ET CUM SPIRITU TUO." Tele črke mi pa ostanejo: E,V,E,A,L.

Vas lepo pozdravlja

John Okorn

Častiti!

Odgovarjam Vam na Vašo uganko v 5. številki:

MUC SI BO VSUL NA IME VODE

Krščansko voščilo je: DOMINUS VOBISCUM odgovor pa ET CUM SPIRITU TUO.

Vas pozdravlja
Marija Pečelin

Spoštovani g. pater!

Že sem mislil, da ne bom uganil, vendar se mi je s mamino pomočjo posrečilo rešiti uganko: Dominus vobiscum, in muc ministrant bi odgovoril: "Et cum spiritu tuo". Gospod pater, če bi preje prebral vaš spis: "Če znaš narobe slišati", bi gotovo uganil brez mamine pomoči. Veste naša mama je tudi taka, da vse kar napiše tudi narobe prebere, zato mi je tudi svetovala naj črke zapišem narobe. Tako sem dobil nekaj nanega - vobiscum in sem že imel ostalo, ker sem ministrant.

Z vsem spoštovanjem
Andrej Fishinger

nova uganka —

PRVEMU REŠITELJU
DOLAR

Kdo je ta?

Začetek vsega: vere, vode, vina,
pričenja ž njo se vsaka veličina.

Je konec ž njo svetov in gospodarjev,
beračev, postopačev in vladarjev.

Brez nje preneha božje Veličastvo,
le ž njo ima pomen sveta bogastvo.

Središče nejevolje in prevare,
laži pa nove so brez nje in stare.

Brez nje je marsikaj na svetu lažno,
že ona pride zraven, vse je - valažno!

Brez nje še v raji božjem ni svetosti,
potrebna ni pa tvoji učenosti.

Zato z odgovorom mi ne odlašaj,
imaš jo pred seboj, poglej, ne vprašaj!

Rešitev na naslov:

P. Bernard Ambrožič OFM
Box 608
Lemont, Ill.

P.B.A.

Če znaš

narobe slišati

Popolnoma novo poglavje v tej zgodovini se je začelo, ko sem v drugi šoli dobil novega sošolca. Kar na lepem se je pojavil v razredu. Iz neke druge šole je prišel k nam. Pozneje sem zvedel, da mu je oče Čeh, mati pa prava Slovenka. Zaslišim profesorja, ki zakliče s katedra: HUBERT NEČAL! Pogledam okoli, kdo se bo dvignil s klopi. Hubert - tako neumno ime! Pa še Nečal po vrhu! Fant se dvigne in jaz si rečem na tihem: Saj je pravo teslo, kot nalšč za tako ime! Toda moja radovednost je minila in dobil sem čas za slišanje narobe. Nekaj me je ruknilo v trebuhu in na ves glas sem se zakrohotal...

Kaj je sledilo, ne utegnem povedati, predolgo bi vzelo. Samo to rečem, da me je profesor tako strašno navijal, naj povem, zakaj sem "eksplodiral", da sem se že resno bal za svojo skrivnost. Hvala Bogu, to grozno preskušnjo sem vendar junaško prestal.

Začel sem iskati prilike, da bi se s tem Čehom bolj od blizu spoznal. Ker ni bil prehudo po mestu izlizna, pa še kar naprej precej teslasto vedenje kazal, mu ni bilo pretežko priti blizu. Nekoč sem ga vprašal, če je bil hud name, ko sem se ob njegovem imenu takrat tako zakrohotal. Neumno me je pogledal, saj siromak ni vedel, da je imelo z mojim krohotom kaj opraviti njegovo ime. Na kratko je rekel: Nak! To mi je dalo poguma. Vprašal sem ga, če zna obdržati skrivnost. Segel mi je v roke. Napišem njegovo ime in mu rečen, naj ga bere narobe...

Nikoli ne pozabim, kakšen obraz je napravil. Buljil je v papri in obraz mu je začel spreminjati barve. Stisnil sem mu obe roki in mu hitel zagotavljati, naj me koklja brcne, če bom komu znil o tem. Potolažil se je in me vprašal, kako sem na tisto prišel. Rad sem mu razložil vso reč in mu celo pokazal svoj skrivni slovar. Ene-ga vsaj, imel sem že štiri. Fant se ni mogel načuditi in se je ta-

kaj navdušil za moje odkritje. Še tisti dan je postal moj "drugi jaz" in če se je le dalo, sva skupaj tičala. Premlevala sva spet in spet slovenščino, nemščino in latinščino ter iskala nadaljnjih "narobe besed". Pa tudi če niso ničesar pomenile, sva jih večkrat narobe rabila. Sama nisva vedela, kdaj sva v to novo navado zašla. Klop nama je postala polk, šola aloš, tabla albat - in tako dalje. Ni bilo dolgo, ko sva že tudi pred součenci po večini narobe kramljala. Sprva so naju začudeno gledali, lepega dne jim je pa Hubert razložil, da govoriva madžarski. On da se je tega jezika naučil nekje na Slovaškem, zdaj pa mene uči, ko imam tako čudovit dar za jezike... To se jim je zdelo verjetno in niso nič več zijali nad nama, ko sva po mažarski ongavila. Midva sva pa od tedna do tedna bolj napredoval in v nekaj mesecih sva lahko cele dolge stavke narobe povedala. No, moralo se je študentom res jako po madžarski glasiti, ko je Hubert zaklel nad profesorjem: Lahovop sepag ibad!

(Dalje drugič)

Ruža Kapus

Paulina Jaricot

(Nadaljevanje)

Brezmejna vdanost Bogu in njegovi najsvetejši volji je bil od- slej cilj vseh njenih stremljenj in želja. In Bog sam se je nagnil k nji in ji skoraj čudežno izkazoval svojo ljubezen in milost. "Po- vsod sem izkala Boga in v vsem sem ga videla; v cvetlicah in v dre- vesih, v zvezdah in v mesecu. Včasih sem v svetem navdušenju po- ljubila liste dreves, kot bi jih bila videla prihajati iz Stvarni- kove roke," tako piše v svojih zapiskih... V božični dobi 1816 je napravila zaobljubo večnega devištva, da bi navezala svojo dušo popolnoma na Boga. Prevezela jo je neumorna vnema, da bi izčrpala

PRIGODE NAGAJIVEGA BOBIJA

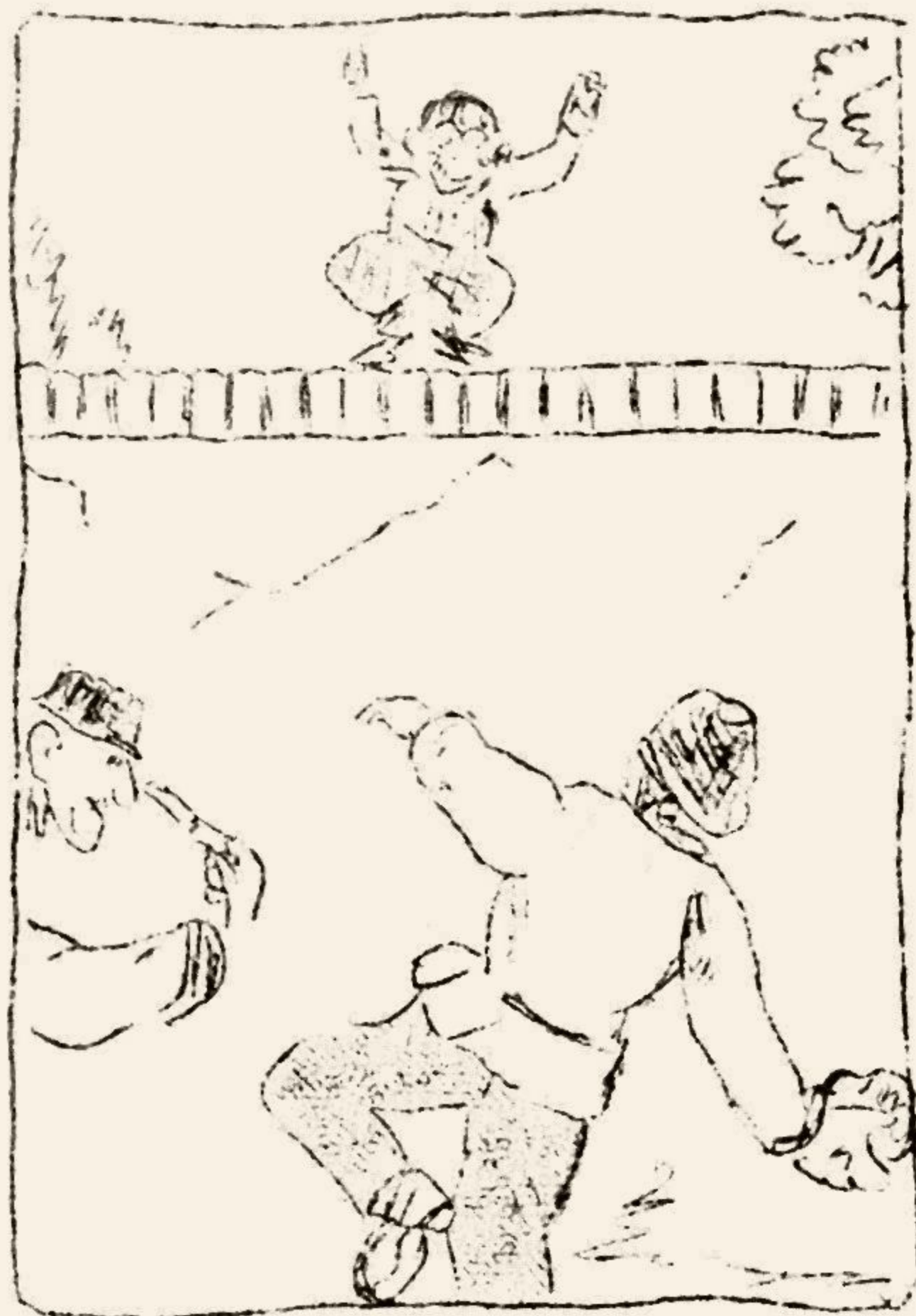
57.

Ta čas se je začel v kuhinji pravi pek-
kel! Svinčenke iz samokresov so žvižga-
le na desno in levo, prebijale okna in
razbijale vse. Dim smodnika in oblaki
apnenega prahu so polnili prostor! Ubogi
Bobi, od strahu ves neumen, je skakal s
stola na kredenco in s kredence na kuhinj-
sko tehtnico... in ni je bilo krogle, ki
bi ga bila zadela!

58.

Prav tedaj je prišla gospa Motovil-
čeva v svojo kuhinjo...Jož, jož, kako
obupno je zajavkala, ko je videla raz-
dejanje! "Oh, vse kar sem imela, je
pokončano!" je tarnala in vila roke,
dokler se ni nezavestna zgrudila de-
belemu redarju v naročje...

59.

Opica se je okoristila s to zmešnjavo. V pripravnem času je šinila skozi razbito okno in zbežala preko vrtilčkov za hišami. Toda dva redarja sta jo opazila in sta dirjala za njo, dokler niso pritekli do visokega zidu. Bobi je bil precej na vrhu in se je jel porogljivo pačiti. Eden izmed redarjev je ves besen pobral velik kamen in...

60.

Bobi, boječ se, da ga ne bi kamen nemara res zdel, je skočil z zidu. Napotil se je bil v Kurjo vas. Truden in lačen se je vlekel naprej; kar prihrči mimo njega avtomobil, iz katerega so se širile krasne dišave po svežem kruhu, pogačah, tortah in drugem pecivu.

(Dalje prih.)

NAROČITE
Katoliške Misijone

— o —

*Lahko čitljivo - vsakemu razumljivo -
zelo bogato po vsebini*

V Združenih Državah jih lahko naročite:

Rev. CHARLES WOLBANG
500 East Chelton Ave.
Philadelphia 44, Pa.

ANICA TUSHAR
Box 731
Gilbert, Minn.

NA ČASTNO MESTO
v Vašem stanovanju spada polica ali omara
S SLOVENSКИMИ KNJIGAMI

Brezplačno in brezobvezno lahko dobite
SEZNAM SLOVENSКИH KNJIG

Pišite na naslov:

ZDRAVICO NOVAK
18406 Neff Road
Cleveland 19, Ohio

Kdor naroči vsaj eno knjigo dobiva brezplačno list
"SLOVENSKA KNJIGA V DOMOVINI IN TUJINI"
ki prinaša članke o slovenski knjigi.

LIGA KAT. SLOV. AMERIKANČEV

238 East 19th Street
New York 3, N.Y.

POŠILJAJTE PAKETE SVOJIM DOMAČIM PREKO
LIGE

PIŠITE PO CENIK

AKO STE V ZADREGI GLEDE DARU, KI GA ŽE-
LITE POKLONITI ZA ROJSTNI DAN ALI MATE-
RINE DANA ALI GOD ITD. SE OBRNITE NA

MILWAUKEE CERAMICS

NASLOV: SVETLIČ, 1015 A-So..10th St.
MILWAUKEE 4, WISCONSIN

MUDIMO VAM VSAKOVRSNA DARILA? UMETNI-
ŠKO IZVRŠENA V KERAMIČNI IN PORCELANSKI
TEHNIKI: KOT VAZE, BONBONIJERE, OB-
TEŽILNIKE, PEPELNIKE, FIGURINE, OKRA-
SNE KROŽNIKE, itd. NA ZAHTEVO IZVRŠI-

MO TUDI PRILOŽNOSTNA POSVETILA. AKO NAROČITE PRI NAS STE LA-
HKO BREZ SKRBI, DA BI VAŠ OBDAROVANEC PREDMET ŽE IMEL, KER
IZVRŠUJEMO VSE DOMA PO LASTNI ZAMISLI.

PIŠITE ŠE DANES PO CENIK!